

mindelige Bestemmelser i § 74 er der opretholdt de særegne Begunstigelser, der ikke udtrykkelig ere givne ved Lov. Under Nr. 85 er foreslaaet, at Ministeriet skulde som hidtil have samme Myndighed til at gjøre Indstilling til Kongen om Fritagelser og Begunstigelser med Hensyn til Stemplepapir. Jeg kan ikke andet end paaskjønne den Tillid, som den ærebe Forslagsstiller (Alberti) derved har vist Regjeringen; men jeg maa dog paa det Bestemteste modsætte mig dette Forslag; thi det er efter min Formening en Ulykke for en Regjering at have en saadan Myndighed til at tilstaae Begunstigelser. Hændes det nemlig i Tidens Løb, at en eneste Begunstigelse bliver tilstaaet, kan man være sikker paa, at den ene Begunstigelse vil tage den anden; de ville da rulle som en Lavine, hvorved efterhaanden Reglerne hæves. Jeg anseer saaledes alle de Fritagelser, som ere tilstaaede med Hensyn til Brandassurancer, væsentligt at skrive sig fra en enkelt Begunstigelse, der har trukken alle de andre med sig; thi man siger jo som saa: „naar En har faaet det, hvorfor skal saa en Anden ikke have det“, — og tilsidst kan man slet ikke staae imod. Derimod er der en langt større Modstandskraft, naar Saadant skal stee ved Lov, og jeg skjønner ikke, at der kan være Noget til Hinder for, selv om Gjenstanden, hvorom det dreier sig, skulde være ubetydelig, at fremkomme med et Lovforslag desangaaende. Jeg maa derfor meget fraraade Forslaget under Nr. 85. Jeg maa ogsaa fraraade det under Nr. 86 stillede Endringsforslag; thi saaledes som § 75 er affattet, vil man tage under samlet Behandling de forskjellige tilstaaede Begunstigelser; man vil opretholde dem ved Lov, de skulde behandles under Lov og opretholdes ved denne, idet der staaer: „det bliver ved Lov nærmere at afgjøre, hvorvidt de anmeldte og beviisliggjorte Friheder og Begunstigelser fremdeles skulde blive gjældende“. Jeg anseer det for rigtigt, at den lovgivende Magt tager alle Begunstigelser under samlet Behandling og overveier, hvilke der skulde bestaae og hvilke der skulde falde bort. Ogsaa i den Henseende kan jeg ikke andet end paaskjønne den Anerkjendelse, der ydes Administrationen; man kan ellers ikke klage over, at den Aner-

kjendelse og Tillid, der vises Administrationen, er for stor, og det gjør mig derfor ondt, naar der fremkommer et saadant Brev paa Anerkjendelse og Tillid, at jeg ikke kan møde det med taknemmelig Modtagelse, men maa vise det fra Administrationen og hen til Lovgivningsmagten. Jeg siger: lad os i Fællesskab offentligt overveje og beslutte om disse Sager, thi derved tror jeg vi faae en sikkrere Afgjørelse, end naar alle de enkelte og vanskelige Tilfælde skulde overlades til Administrationen. Under Nr. 87 er der stillet et Forslag, som jeg ikke ønsker maatte blive vedtaget. Jeg kan ikke anerkjende, at det her foreslaaede skulde være correct. Det fornøiede mig at høre, at den ærebe Rigsdagsmand (Alberti) kaldte den Overtrædelse, hvorom her var Spørgsmaal, en Forbrydelse; han rettede det vel til Forseelse, og jeg mener heller ikke, at man kan stemple den med det første Navn, men det er dog en Lovovertrædelse, og det forekommer mig rigtigt, at Enhver, som deeltager i Overtrædelsen, kommer til at bære Ansvar; dette er virkelig overordentlig sundt og forstandigt. Jeg kan ikke billige den „indbyrdes Assurance“ mod Virkningen af Lovovertrædelser, som man vil indføre med denne Bestemmelse. Man siger: naar vi blot kunne blive ret Mange om Overtrædelsen, blive Følgerne ikke saa store for den Enkelte, saa svinde de ind til en ubetydelig Størrelse. Bestemmelsen aabner en Uvei til at fordele Straffen paa Mange, og derfor veed man ikke, hvad Straffen for den Enkelte egentlig er; thi den er forskjellig, efter som Deeltagerne ere flere eller færre. Det forekommer mig heller ikke at stemme overeens med rigtige Straffegrundsætninger. Derfor man for en Forbrydelse havde fastsat 5 Mars Tugthuunsarbejde, og der var 5 Personer, der havde deeltaget paa en saadan Maade i den, at de Alle maatte siges at være ifaldne Straffen, vilde det dog være urigtigt, om det skulde være Vedkommende tilfaldt, at fordele den ibømte Straf indbyrdes imellem sig, om man vilde sige: der staaer vel i Loven 5 Mars Tugthuunsarbejde, men der er 5, der have begaaet Forbrydelsen, og der er kun eet corpus delicti, som den ærebe Taler udtrykte sig, kun een Overtrædelse, det bliver altsaa 1 Mars Tugthuunsarbejde for hver. Der er naturlig-